

บทนำ

- คีรี -

“คุณติดเงินค่ารถกลับบ้านผม ไม่มีตาหรือไง!? ถึงไม่รู้ว่าจะจอดรถขวางรถคนอื่น” ผมนี่ก็อยากเห็นเจ้าของไนต์ขึ้นมาติดหมัด รถบ้าอะไรของมันวะ ผมไม่เห็นรถที่ว่าสักคัน

“มีอะไรคะคีรี” ผมเงยหน้าขึ้นมองสาวสวยที่ยืนรออยู่ หมดอารมณ์จะไปต่อเมื่อเจอไนต์บ้าง แปะอยู่บนกระจกหน้ารถ แม่่งเอ๊ย! มันจะเสียบไว้ไม่ได้หรือไงวะ ล่อด้วยกาวยสองหน้า จงใจก่อกวนกันชัดๆ

“ไม่มีอะไร พวกกวนตีนนะ” ผมมองไปรอบๆ อีกครั้งให้แน่ใจ ในเวลาตีคืนหลังร้านเหล้าเล็กแบบนี้ จับมือใครดมแทบไม่ได้

“ไหนๆขอดูหน่อย” ผมส่งไนต์ให้จ่อมทัพ

“ช่างมันเถอะ อย่างน้อยก็ไม่ได้ขีดรถกูเป็นรอย” ผมมอง

รถสปอร์ตหรูคันเก่งของตัวเอง โชคดีที่ยังอยู่รอดปลอดภัย

“เดี๋ยวมีง” จอมทัพยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้ผมรอก่อน “นี่
ไง มีงจอดขวางรถเวสป้าคันนี้อยู่”

ผมต้องเดินตามเข้าไปในชอกหลืบถึงเห็นว่ามียอดเวสป้าสี
ฟ้าจอดอยู่ด้านใน เหี้ยเอ๊ย! แล้วใครใช้ให้เข้ามาจอดในนี้วะ ผมจะ
รู้ไหม ยิ่งมาช้าไม่ทันนัด เห็นมีที่ว่างหลังร้าน ผมจึงจอดรถเข้าชิด
กำแพง กันไม่ให้รถที่สวนไปมาเฉี่ยวชนได้ ไม่อยากเสียเวลาไป
วนหาที่จอดรถในลานจอด

“ทั้งเงินไว้สักสองร้อยก็ได้มั้งคะศิริ จะได้ไม่ค่าเราตามหลัง”
คนที่เดินตามเข้ามาบอกผมเพื่อตัดปัญหา

“เดี๋ยวผมจัดการเอง” ผมเดินกลับไปที่รถ เปิดหาสมุดในตู้
เล่มเล็ก ก่อนเขียนข้อความลงไปเร็วๆ มันต้องเจอแบบนี้!

- ด่าใบ -

“ถึงคุณเวสป้า ถือว่าหายกันกับค่าการสองหน้าที่คุณ
ติดกระจกรถผม มันเป็นเรื่อง” ผมขยี้กระดากในมือจนบี้แบน
หน้อย! รถหรูกว่าแล้วไงวะ พ่อแม่ซื้อให้หรือเปล่าเถอะ คันนี้ผมหา
มาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง น่าภูมิใจกว่าตั้งเยอะ ไอ้อวดรวย!

กระจกเป็นรอยฟองลิ! แต่เสียเวลาแกะนิตแกะหน้อยจะตาย
หรือไง ผมไม่ได้ตั้งใจแกล้งสักหน้อยถึงจะโมโหมากก็เถอะ แต่
เมื่อคืนด้านนอกลมพัดแรง ผมกลัวเจ้าของรถจะไม่รู้ว่าทำให้คนอื่น
ลำบาก ถึงแปะการสองหน้าลงไป แต่มันก็นิดเดียว พวกเด็กกรวยๆ
เหยียบขี่ไถไม่ฝ่อก็แบบนี้ นิดๆ หน้อยๆ ทำเป็นไวยวาย

ผมไม่รู้จักเจ้าของรถสปอร์ตหรูสีแดง ไม่รู้ว่าหน้าตาเป็นยังไง

ชื่ออะไร แต่ร้านที่ผมเล่นดนตรีอยู่เป็นร้านเหล้าที่มีแต่เด็กมหาวิทยาลัยมาเที่ยว ประกอบกับรุ่นของรถ ผมจึงเดาได้ไม่ยากว่าน่าจะเป็นเด็กมหาวิทยาลัยเหมือนกันกับผม

ผมยังรู้สึกถึงความลำบากเมื่อคืนไม่หาย ผมต้องเดินไปจอดรถเมล์ที่ป้าย ซึ่งอยู่ห่างจากร้านเกือบห้าร้อยเมตร เพราะร้านอยู่ในซอยลึก แล้วไหนจะต้องนั่งรอรถเมล์ที่ดีแบบนั้นกว่าจะมาสักคันก็ใช้เวลานานโข ผมไม่อยากจะรอนร้านเล็กเพราะวันนี้มีเรียนแต่เช้า เมื่อคืนผมเล่นเสร็จตั้งแต่ห้าทุ่ม หลังจากหัวเสียอยู่สักพักจึงตัดสินใจกลับหอลอย เรื่องจะขอให้ประกาศตามหาเจ้าของออกมาเลื่อนรถให้ ลืมไปได้เลย พี่เบญจเจ้าของร้านไม่ช่วยนักดนตรีผู้ต่ำต้อยอย่างผมเป็นอันขาด ยิ่งเจ้าของมีปัญหาซื้อรถหรูขนาดนี้ ขยับไม่ต้องพูดถึง พี่เบญจไม่ยอมเสียลูกค้าไปแน่ ช่างแม่งเถอะ! ถือว่าคราวขวย ผมปากกระดากทั้งในถังขยะ สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ใช้ชีวิตที่ต้องดิ้นรนของผมต่อไปดีกว่า อย่าเสียเวลากับไอ้เด็กแวนนี่เลย

ผมเกือบขีมือเตอร์โซค์ผ่าไปแล้ว ถ้าสายตาไม่สะกูดเข้ากับอะไรบางอย่าง ผมรีบวิ่งรถกลับไปจอดดูใกล้ๆ เดินวนดูรอบรถจนแน่ใจ ฮี! เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันนี่เอง

ผมมองซ้ายมองขวา นึกอยากจะกรีดรถให้เป็นรอยรอบคัน แต่หักใจเพราะพ่อแม่สอนมาดี ถึงอยากจะทำแค่ไหนก็ไม่ลงได้แต่ตบมือลงไปบนฝากระบะโปรงรถเบาๆ “สงสารแกจริงๆ ที่มีเจ้าของแบบนี้”

แต่อย่าคิดว่าผมจะไม่ทำอะไร ในเมื่อคนข้างบนให้โอกาส

ผมได้แก้แค้น ผมก็ขอใช้โอกาสนี้ให้คุ้มค่า ผมกลับไปทีรถ หยิบ
กระเป๋าเบ้ที่แขวนอยู่ขึ้นมาเปิด ความ হাসมุดไนต์ก่อนจรดปากกา
ลงไป

“ขอโทษที่ทำให้รถเป็นรอย” หึๆ ผมบรรจงติดกาวยสองหน้า
ลงไปรอบๆ กระจาดาชจนชนกันเป็นสี่เหลี่ยม ติดอันเดียวสั้นๆ
ไวยววยดีนั๊ก งั้นก็แกะให้สนุกแล้วกัน ผมแปะเหรียญสิบบาทแถม
เป็นค่าแกะให้ด้วย มีน้ำใจพอ

“หวังว่าเจ้านายแกจะชอบนะ” ผมตบมือลงบนหลังคารด
เบาๆ ยืนมองดูผลงานตัวเองด้วยความพอใจ รู้สึกว่าอากาศสดชื่น
ขึ้นมาทันที

หึๆ โชคดีนะ คนแปลกหน้า!

ตอนที่ 1

พบน้า

- คีรี -

พองตาย! อารมณ์ของผมตอนนี้พุ่งสูงทะลุจักรวาลไปแล้ว เมื่อเจอกระดาษโน้ตลายมือคูนตาติดอยู่หน้ากระจกรถ คำขอโทษแสนสุภาพควรค่าแก่การให้อภัย แต่มึงเล่นติดกาวสองหน้าจนทั่วแผ่นคืออะไรวะ! แล้วไฉนเงินสิบบาทนี่อีก กวนตีนกันชัดๆ

“บังเอิญโคตร! มาเจอรถมึงได้ยังไงวะ กูว่ามีสิทธิ์เรียนที่นี่เหมือนกัน” ผมเห็นด้วยกับจอมทัพ ไม่น่าบังเอิญขนาดเป็นคนนอกแล้วผ่านมาเจอ

“อย่าให้กูรู้你是我的ใคร”

“กูว่าช่างเถอะวะ คงอยากกวนประสาทมึงมากกว่า ถ้าจะหาเรื่อง ป่านนี้รถมึงพังไปแล้ว”

“แต่แบบนี้แหม่งเหมือนโดนมดกัด บีไม่โดนสักที ไม่เจ็บแต่รำคาญฉิบหาย”

“ฮ่าๆ เปรียบเทียบชะงูเห็นภาพเลย แล้วนี่มึงยังจะไปอยู่ใหม่ หรือหมดอารมณ์เที่ยวแล้ว กูจะได้โทร.บอกสาวๆ”

“ไป แต่กูขอเปลี่ยนร้าน”

“ร้านไหนวะ”

“Blue Moon”

“อย่าบอกว่ามึงจะตามล่าหาตัวเจ้าของเวสป่า จะเจอหรือวะ”

“จอตรดในนั้น กูว่าไม่ใช่ลูกค้า”

“อืม...ก็จริง ตามใจมึง กูไม่ใช่คู่กรณีนี้หว่า แต่เอาแค่เบาะๆ พอมึง”

“กูแค่อยากเห็นหน้า ไม่ได้จะไปหาเรื่องต่อเลย”

“ดีแล้ว กูออกจะชอบเจ้าของโน้ต มุกนี้กูให้ผ่านวะ ฮ่าๆ”

“ขำตายห่า!” ผมไม่ตกลงด้วย “กูฝากมึงไปรับแก้วให้ที เดี่ยวกูตามไป”

“มึงจะไปไหนวะ ไหนว่าวันนี้ว่าง ไม่ติดอะไร”

“ถูระจำเป็นนิดหน่อย”

“ได้ เดี่ยวไปเจอกันที่ร้าน”

“อืม” ผมมองเหรียญสิบบาทในมือ ผมเป็นพวกตาต่อตา ฟันต่อฟัน ใครเล่นแรงมา ผมเล่นแรงกลับ ส่วนใครคิดเล่นตลกร้ายกับผม ผมก็จะช่วยให้ได้ขำสนใจ

“อย่าบอกว่ามึงจอตรดขวางไว้เหมือนเดิม” จอมกัปกถาม เมื่อผมเล่าให้ฟังว่าก่อนเข้าร้าน

ผมแวะไปดูมา รถเวสป่าสีฟ้าจอดอยู่ที่เดิม

“เปล่า หนูแค่นี้ไปดูแลให้แน่ใจว่ามาไหม” ผมตอบคำถามจอมทัพ
ก่อนยกมือขึ้นเรียกพนักงานของร้านให้เดินเข้ามาหา

“ถามอะไรหน่อยสิ รสเวสป้าที่จอดหลังร้าน พอจะรู้ไหมว่า
รถใคร”

“เวสป้าสีฟ้า? มีอะไรหรือเปล่าครับ” พนักงานไม่ยอมตอบ
คำถามผม สีหน้าติดกังวล

“ไม่มีอะไร แค่นี้ๆ ไม่แน่ใจว่ารถคนรู้จักหรือเปล่า”

“อ้อ” สีหน้าของพนักงานดูโล่งอก “รถของผ้าใบครับ เป็น
นักดนตรีที่ร้าน ไม่ใช่ของแขก”

“ผ้าใบ”

“ใช่ครับ เดียวก็ขึ้นเล่นแล้ว ใส่เสื้อสีฟ้า เล่นกีตาร์อยู่ทาง
ขวา”

“ชอบใจมาก”

“ไม่เป็นไรครับ”

“เอาอย่างนี้เลยเหอะมึง” จอมทัพรอให้พนักงานไปแล้ว จึง
ถามผมขึ้นด้วยน้ำเสียงขบขัน

“ใครคะคีรี คนรู้จักหรือคะ”

“ไม่ใช่ครับแก้ว คนนี้คนพิเศษของไอ้คีรี” รอยยิ้มเจ้าเล่ห์จุด
ขึ้นที่ริมฝีปากของจอมทัพ ดูก็รู้ว่าไอ้เพื่อนตัวดีตั้งใจหาเรื่องปวด
หัวมาให้ผม

“พิเศษ? พิเศษยังไงคะ” เสียงเอาเรื่องของแก้วทำให้ผมลอบ
ถอนใจ จะไปกันไม่รอดก็เพราะการแสดงออกแบบนี้ ผมเป็นคน
ซื่อราคาญ ไม่ชอบให้ใครมาวุ่นวายเกินพอดี

“คนพิเศษมึงมาแล้ว” ผมละลายตาจากแก้วมองขึ้นไปบน

เวทีเดี่ยว ที่ตั้งอยู่ด้านหน้า วงดนตรีชายล้วนสี่คนกำลังเช็คเสียง ผมมองไล่ไปที่ละคน นักร้องนำตัวเล็กหน้าตาน่ารักดีเหมือนเด็ก มือคีย์บอร์ดตัวสูงหุ่นล่ำสันผมยาว มือกลองรูปร่างท้วม เรียนคนอะ เดียวกับผมแต่ไม่สนิท ส่วนมือกีตาร์...ผมมองคนสุดท้ายอย่าง พิจารณา

ผู้ชายรูปร่างผอม ส่วนสูงน่าจะประมาณร้อยเจ็ดลิบกว่า ผิวขาวแต่ไม่มาก หน้าตากวนๆ ใส่ต่างหูยาวข้างเดียว ที่คอเหมือนมีรอยสักเล็กๆ หน้าตาท่าทางสมกับเป็นนักดนตรี

“เด็กกว่าที่กูคิด มึงจะเอาไง” เสียงทักของจอมทัพทำให้ผม ละสายตากลับไปมองเพื่อน

“เคັกซึกอยากรู้แล้วลึคะว่านี่มันเรื่องอะไร” มือขาวเรียวยอด เข้ากอดแขนเพื่อนของผม “ตกลงมีอะไรกับน้องคนนั้นหรือคะ”

“ผมไม่มี ต้องถามเจ้าศิริเอาเอง”

“เมื่อก็แก้วถามแล้ว ศิริไม่เห็นยอมตอบเลย” คนนั่งข้างผม ทวงถามจะเอาคำตอบให้ได้

“ไม่มีอะไร”

“แต่..”

“เรื่องส่วนตัวนะ” ผมตัดรำคาญ เห็นแก้วมัมปากแน่น รู้ว่าทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ แต่ผมคิดว่าควรบอกให้รู้ว่าบางเรื่องก็ไม่ควรยุ่งกับผมมากเกินไป เพราะเรายังเป็นแค่เพื่อนกัน

“จอม มึงเปลี่ยนที่กับกูหน่อย” ผมเรียกเพื่อนสั้นๆ จอมทัพ นั่งหันหน้าไปทางเวทีผมจึงอยากแลกที่นั่งกับเพื่อน

“เอาสิ”

“งั้นแก้วเปลี่ยนด้วย เคັกแลกที่กัน”

“อิม”

ผมลुकนำไปก่อน ทิ้งตัวลงนั่งแทนจอมทัพ สายตาจับจ้องไป
ยังเวที รอยยิ้มค่อยๆ คลี่ออก นึกอยากให้ถึงเวลานั้นเร็วๆ อยาก
รู้ว่าไอ้เด็กตัวผอมนี้จะข้าพอกๆ กับผมไหม

- ฉั่วใบ -

“ซอล ให้กูไปส่งไหม” ผมเก็บกีตาร์ลงกระเป๋ า ขยับ
ต้นคอไปมาเพื่อลดอาการปวดเมื่อย สอบถามเพื่อนรักที่เป็น
นักร้องนำของวง

“ไม่เป็นไร เรากลับเอง”

“ให้ผ้าใบมันไปส่งเถอะ ช่วงที่รถซ่อมอยู่ก็อาศัยมันไปก่อน”
พี่อาจมือศิษย์บอร์ดพีใหญ่ของวงเห็นด้วยกับผม

“พี่ว่าซอลซื้อใหม่ได้แล้วมั้ง รถนั้นมันเหมาะกับการเอาไป
ปลุกสระระแห่นมากกว่าเอามาขับ”

“พี่ม่อน” ซอลร้องเสียงหลง เมื่อมีอกลองของวงพุดถึงลูกรัก
ของตนเอง “กระป๋องสียังใช้ได้ดีอยู่เลยครับ” กระป๋องสีคือชื่อรถ
เก๋งของซอลที่ผมเป็นคนตั้งชื่อให้ มาจากความเก๋าของมันที่ไม่ควร
เป็นรถอีกต่อไป น่าจะเป็นแค่กระป๋องที่ตั้งไว้เฉยๆ มากกว่า

“อีกอย่าง ผมไม่มีเงินขนาดนั้น กระป๋องสีเป็นรถมือสอง
ผมซื้อได้เพราะมันเก๋าแล้ว เจ้าของอยากโลเซทิ้ง”

“แต่มันไม่ปลอดภัย” พี่ใหญ่ของวงอดเป็นห่วงไม่ได้ ซอล
เป็นผู้ชายตัวเล็ก หน้าตาน่าเอ็นดู นิสัยเรียบร้อย ซื่อาย ที่มาเป็น
นักร้องกลางคืนได้เพราะผมลากเพื่อนมาเอง พวกผมเป็น
นักศึกษาที่ต้องหาเงินเรียน หาเงินดูแลตัวเอง ฐานะทางบ้านไม่

ถึงกับยากจน แต่ก็มีไม่พอค่าใช้จ่ายในเมืองใหญ่แบบนี้

“งั้นก็หาซื้อมือสองเหมือนเดิม แต่เอาที่สภาพดีกว่านี้หน่อย
เดี๋ยวพี่ช่วยดูให้”

“เอาตามนั้นแหละพี่ ชินถามซอลไม่มีทางได้ซื้อ มันรัก
กระป๋องสีของมันจะตาย” ผมรู้ความคิดเพื่อนดี ชินปล่อยให้ซอล
ตัดสินใจ ซาตินี้คงไม่ได้เปลี่ยนรถ ผูกพันกับทุกสิ่งทุกอย่าง จนรถ
จะกลายเป็นลูกจริงๆ ไปแล้ว

“ว่าแต่วันนี้น้องซอลของเราขายออกอีกแล้ว” พี่อาจทำ
สายตากุ่มกริมล้อเลียน

“ไม่มีครับ” ซอลรีบส่ายหน้าปฏิเสธ ในจำนวนพวกผม ซอล
เป็นคนเดียวของวงที่โดนลูกค้าจิบ โดยเฉพาะลูกค้าผู้ชาย

“จริงเหรอ พี่เห็นโຕະที่นั่งหน้าเวทีมองมาตาไม่กะพริบ”

“ผมก็เห็นเหมือนกันพี่” ผมรีบบอก ใครบ้างจะไม่สังเกตเห็น
เห็น คนอื่นมาร้านเหล้าส่วนใหญ่จะนั่งคุยกันในโຕະ ฟังเพลงบ้าง
หรือเปล่า บางที่ผมยังสงสัย แต่ผู้ชายคนนั้นมองพวกผมเกือบ
ตลอดเวลา สีหน้าติดยิ้มร้ายๆ คล้ายขบขันชอบใจ ผมเองก็
บอกไม่ถูกเหมือนกัน

“โຕະที่ใส่ชุดนักศึกษาามาไซ้ไหม พี่รู้จัก” พี่มอญเก็บอุปกรณ์
ของตัวเองเสร็จแล้ว เดินมาทึ่งตัวลงนั่งข้างผม “พี่ถึงไม่แซวซอล
เพราะหมอนี่ขึ้นชื่อเรื่องผู้หญิง”

“เจ้าชู้เหรอ” ผมถามด้วยความสนใจ

“เปล่า มันดั่ง มันหล่อ มันรวย มันครบสูตรที่ผู้หญิงอยาก
ได้ ผู้หญิงเลยเข้าหามันเยอะ”

“โห! น้ำเสียง” ผมหัวเราะรุ่นพี่ร่วมวงและร่วมมหาวิทยาลัย

ดั่งลั่น “พีม่อนไม่อิจฉาเลยไซ้ใหม่”

“อิจฉาสิวะ จะเหลือหรือ ฮ่าๆๆ” ร่างท้วมหัวเราะอย่าง
อารมณ์ดี “แม่งงานไหนมีไอ้หมอนี่ไปด้วย คนอื่นโดยเฉพาะพีม
ต้องหวัง แห้วสาวแน่นอน”

“เป็นใครหรือครับ”

“สนใจหรือเรา”

“เปล่าครับเปล่า ผมแค่อยากรู้” ซอลรีบปฏิเสธ

“ชื่อศิริ อยู่คณะบริหารปีสี่ พ่อเป็นเจ้าของโรงแรมหรูใจกลางเมือง
เมือง คนที่นั่งหันหลังให้ชื่อจอมทัพ เป็นเพื่อนสนิทกัน ส่วนผู้หญิง
พีมไม่รู้จัก ไม่ได้อยู่คณะพีม”

“อ้อ เรียนคณะเดียวกับพีม่อนนี่เอง” ผมกับซอลเรียนอยู่
คณะนิเทศศาสตร์ พีม่อนเรียนบริหาร ส่วนพีมอาจเรียนจบไปได้ปี
หนึ่งแล้ว

“งั้นก็แล้วไป เห็นจ้องมาตาแทบไม่กะพริบ เลยนึกว่างานนี้
น้องภูมิคนหล่อมาจีบอีกแล้ว เห็นสูงยาวเข้าดี ออรั้ม่างโคตรฟุง
แป๊ะบอยนิดๆ แบบนี้สิถึงจะเร้าใจ”

“นี่ถ้าผมไม่รู้ว่าพีมอาจมีเมียแล้ว จะนึกว่าพีมแอบชอบลูกค้า
ผู้ชายนะ”

“มึงอย่าพูดความจริงสิผ้าใบ ภูอูตล่าหิปิดสังคมาตั้งนาน”

“ฮ่าๆๆ ได้พีม เตี้ยผมช่วยพีมปิดอีกแรง”

“เรียบร้อย” พีมอาจเก็บของเสร็จเป็นคนสุดท้าย บอกให้รู้ว่า
พร้อมจะกลับแล้ว พวกผมจึงเลิกคุย พวกกันหีบของส่วนตัวเดิน
ตามกันออกไปทางหลังร้าน ผมยังจอตลอดไว้ที่เดิม ที่ที่เคยจอตอยู่
ทุกคืนตั้งแต่มาทำงานร้านนี้

“ผ้าใบแขวนอะไรไว้ที่แฮนด์รถเธอ?”

“หือ?” ผมมองไปที่รถบ้างเมื่อได้ยินซอลทักขึ้น “ไหน” ผมเร่งฝีเท้าไปที่รถ กระจกที่เห็นถูกแขวนเอาไว้กับแฮนด์ข้างซ้าย มองไกลๆ ดูไม่ออกว่าข้างในเป็นอะไร

“อะไรหรือผ้าใบ” ซอลชะโงกหน้ามาดูของในกระจก เมื่อผมเอาแต่ยืนนิ่งเงียบ

“เหรียญ!” ซอลเงยหน้าขึ้นมองผมตาโต เหรียญยี่สิบห้าสตางค์ ห้าสิบสตางค์ อัดแน่นเต็มถุง น้ำหนักมากจนทำให้ไหล่ทรุดได้

“คืออะไร” อ่ยว่าแต่ซอลงเลยครับ ผมเองก็งงว่ามันมาได้
อย่างไร

“ซอลหยิบกระดาดมาให้หน่อย มีเขียนอะไรไว้ไหม” ผมบอกซอลเมื่อเห็นปลายกระดาดสีขาวโผล่ออกมาจากเหรียญ

“อืม” ซอลดึงกระดาดออกมาคลี่ออก ก่อนอ่านให้ผมฟังดังๆ “จ่ายค่ารถกลับบ้านให้แล้ว หวังว่าสี่ร้อยจะพอค่าแท็กซี่”

“พ่องตาย!” ผมสบถลั่น ใจเวรนั่นมาที่ร้านด้วยเหรววันนี้ คนไหนวะ

“จากเจ้าของรถสปอร์ตคันนั้นหรือผ้าใบ” ซอลรู้เรื่องเป็น
อย่างดี เพราะผมเล่าให้ฟัง

“เมื่อกี้ซอลเห็นบ้างไหม ยังจอดอยู่หรือเปล่า”

“ไม่เห็นนะ เอาไปจอดที่ลานจอดของร้านมากกว่ามั้ง”

“ไม่แน่ใจจริงนี่หว่า” ผมสบถเบาๆ รู้แบบนี้วันนั้นเล่นให้หนักกว่านี้ก็ดี

“อย่าโมโหเลย ผ้าใบแหละไม่ยอมจบ ไปทำแบบนี้เขาก็

โมโหเอาสิ รถออกตั้งแพง”

“ตกลงซอลเพื่อนใคร”

“ไม่เอา อย่าโมโหสิ คิดซะว่าขำๆ เขาก็ไม่ได้ทำอะไรรถไม่ใช่เธอ” ผมตาโต รีบสำรวจรถตัวเองรอบคัน ก่อนถอนใจโล่งอกเมื่อรถยังอยู่ในสภาพดี

“เห็นไหม ถือว่าเลิกแล้วต่อกัน กลับกันดีกว่า เตี่ยเราพาไปกินก๋วยเตี๋ยวเจ้าอร่อยแถวหอ ผ้าใบจะได้อารมณ์ดีขึ้น”

“อืม” ผมพยักหน้า ยอมอ่อนตามเพื่อน หยิบกุญแจออกมาสตาร์ทรถ ผมรู้สึกเสียเพื่อนดี ซอลเป็นพวกไม่ชอบมีเรื่องกับใคร และซี้ก่วงวล ผมจึงไม่อยากให้คิดมาก แต่ข้างในมีหรือจะยอมลืมง่ายๆ ถ้าคิดจะเล่นกันแบบนี้ เห็นทีต้องสืบหาหน้าตา ว่าไอ้บ้านี่มันเป็นใคร เรียนอยู่คณะไหน ขับรถแพงๆ ทำตัวเวอร์ๆ แบบนี้คงตามตัวได้ไม่ยาก ตลกมากใช้ไหม ได้! เตี่ยรู้จักกัน

ตอนที่ 2 มดตัวนั้น

- ฝ่าใบ -

ผมนั่งตั้งสายกีตาร์อยู่ด้านหลังร้านบลูมูน หูเทียบเสียง แต่สมองคิดไปถึงรถสปอร์ตสีแดงคันนั้น ผมคิดผิดที่เชื่อว่าหาเจ้าของเจอได้ง่ายๆ หลังจากขี่มอเตอร์ไซค์วนดูที่เดิมอยู่สองสามวัน ผมไม่เห็นแม้แต่เงา ลานจอดที่เคยเจอเป็นลานจอดรวม ไม่ใช่ของคณะใดคณะหนึ่ง ทำให้เดาได้ยากกว่าเจ้าของเรียนคณะไหน ผมลองถามลุงภารโรงที่ดูแลอยู่แถวนั้น ก็ไม่ได้ข้อมูลอะไรเพิ่มเติม นอกจากบอกว่าคันๆ แต่นึกหน้าเจ้าของไม่ออก

“ฝ่าใบ”

“ว่าไงพี่” ผมเงยหน้าขึ้นมองคนเรียก

“วันก่อนมีลูกค้าถามถึงเราด้วย”

“ใครเหรอ”

“ชื่อศิริมั่ง พี่ได้ยินคนที่มาด้วยเรียก”

“ศิริ? ผมไม่รู้จักคนชื่อนี้ เขาถามถึงผมทำไมเหรอ”

“เขาถามว่าใครเป็นเจ้าของรถเวสป้าสีฟ้าที่จอดอยู่หลังร้าน ตอนแรกพี่ไม่ได้บอก แต่เขาว่าอาจเป็นคนรู้จักกัน พี่เลยบอกไปว่าเป็นของเรา พอกลับมาคิดอีกที พี่ก็ว่ามันแปลกๆ เขาไม่ได้มาหาเรื่องอะไรผ้าใบไซ้ไหม”

“ไม่พี่”

“ค่อยสบายใจหน่อย พี่ก็ดันปากพล่อยบอกไปง่ายๆ เห็นว่าเป็นลูกค้า ทำทางดูดีเชียว”

“ไม่มีอะไรพี่ สบายใจได้เลย”

“โอเค งั้นพี่ไปทำงานต่อ แต่อยากถามเราให้สบายใจ”

“ขอบคุณมากครับ”

“ศิริ?” ผมพิมพ์ออกมาเบาๆ ทำไมถึงรู้สึกคุ้นชื่อนี้สักกะเหมือนเคยได้ยินที่ไหน ศิริ...ศิริ...

“มาเร็วนี้หว่า” พี่ม่อนเดินสายพุงเข้ามาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม หลังจากคิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ในสมองผมเกิดแสงสว่างวาบ

“พี่ม่อน ผมถามหน่อยสิ วันนั้นคนที่นั่งหน้าเวที ที่พี่บอกว่าอยู่คณะเดียวกัน ชื่อศิริไซ้ไหม”

“ใช่” พี่ม่อนวางอุปกรณ์ลงบนโต๊ะ

“คนที่ชื่อศิริขับรถอะไร พี่ม่อนรู้หรือเปล่า”

“ทำไมจะไม่รู้ เดี๋ยวขนาดนั้น”

“รถอะไรพี่”

“บีเอ็มสปอร์ตสีแดง”

“โอ้หើย! ภูวาลแล้ว”

“อ้าว! ใ้ผ้าใบ ดูมันพุดกับพีกับเชื่อ” ผมโดนพีม่อนเขกหัว
ดันไปึก

“โทษทีพี” ผมรีบยกมือไหว้ “ว่าแต่พีติดเชื่ออะไรมาวะ ผม
ต้องระวังตัวหรือเปล่า”

“เอดส์มั้ง ใ้เหยีย!” คราวนี้พีม่อนยกเท้าใส่ผม เลยต้องรีบ
หลบให้พ้นรัศมี

“ว่าแต่มีงถามทำไมวะ”

“อยากใ้ถูกตัว ผมไม่ยากตีหัวผิดคน”

“มีงมีเรื่องกับศิริหรือ แต่กูขอเตือนว่าอย่าตีกูว่า”

“ทำไม มันเลวมากหรือ”

“เฮ้ย! ไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น แต่มันไม่ยอมคนเหมือนกัน
เพื่อนเยอะ เงินก็เยอะ ไม่เห็นทางที่มีงจะสู้ชนะ”

“ผมพุดไปงั้นเองพี ไม่ใช่พุกหาเรื่องต่อยตีกับใครเขาเสีย
หน่อย แคผิดใจกันเรื่องรถนะ ไม่ได้รู้จั๊กกันเป็นการส่วนตัว”

“อืม กูก็เตือนไว้ จะทำอะไรก็คิดดีๆ เรื่องหัวร้อนบางเรื่อง
ปล่อยวางได้ก็ปล่อยไปเถอะวะ ระหว่างแค่หัวร้อนกับต้องเจ็บตัว
มันแลกกันไม่คุ้ม”

“เข้าใจแล้ว กลัวหาคนมาเล่นกีตาร์แทนไม่ทันกับอกเถอะ”

“ฮ่าๆๆ” พีม่อนเลิกสนใจผม หันไปเตรียมตัวขึ้นแสดงบ้าง
ผมไม่เห็นนายศิริมาร้านหลายวันแล้ว เห็นที่ตองแหวะไปหาเสีย
หน่อย ความพยายามเป็นของหวาน ผมคนหนึ่งละที่ชอบกิน

ผมซื้อมอเตอร์ไซค์ไปที่คณะบริหารธุรกิจ ที่อุดรก็มีมากมาย
หลายจุด แต่ไม่มากไปกว่าความพยายามของผม ในที่สุดผมก็เจอ

เป้าหมาย โชคดีที่เวลานี้ปลอดภัย

ผมจอดเลยออกไปไกลหน่อย ก่อนจะเดินย้อนกลับมา เอียงคอมองรถซ้ายทีขวาที เดินวนอีกหนึ่งรอบ เพื่อหาตำแหน่งที่เหมาะสม คิดถึงกันบ้างหรือเปล่าไอ้คุณชาย รับรองว่าเห็นนี้แล้วจะคิดถึงผมมากกว่าเดิม

- คีรี -

“ฮ่าๆ” ผมหัวเราะลั่น เมื่อเห็นสภาพรถของตัวเอง แปลกที่ไม่รู้สึกโมโหแม้แต่น้อย หนักไปทางขำมากกว่า นับถือหัวคิดสร้างสรรค์ของมันจริงๆ

“กวนตีนฉิบหาย!” ผมมองตัวหนังสือที่อยู่บนกระโปรงหน้ารถ มันถูกทำขึ้นโดยการวางเหรียญสี่สิบห้าสตางค์และห้าสิบบาทเรียงกันเป็นตัวอักษรสองแถว อ่านได้ว่า ขอบใจ คินเงินทอง เหรียญถูกเรียงกันอย่างบรรจง จนเต็มพื้นที่ ผมลองยกออกเหรียญหนึ่ง ดีที่มันไม่ติดกาวสองหน้าเหมือนทุกครั้ง

“ยังหัวเราะออกอีกหรือ” ผมหันไปมองจอมทัพที่เดินตามมา

“หรือมึงไม่ขำ”

“ขำ แต่ดูปวดหัวแทนมึงมากกว่า ซินพวกมึงยังแลกกันคนละหมัดอยู่แบบนี้ กูว่าไม่จบง่ายๆ เสียเวลาเปล่าๆ”

ผมไม่คิดว่ามันเสียเวลาตรงไหน เรื่องเหรียญพวกนี้ก็เหมือนกัน พนักงานที่โรงแรมเป็นคนจัดการหามาให้ ผมแค่บอกว่าจะเอาเท่าไร แล้วนั่งหาอะไรกินรอ ไม่ได้ต้องวิ่งหาเอง

ผมเริ่มหยิบเหรียญออกจากรถ จะกวาดทีเดียว บางเหรียญ

ก็เหมือนผ่านสงครามโลกมา เป็นรอยบินใหญ่ๆ ดูคม ผมงกลัวว่า มันจะชูดรดเป็นรอย

“ปานนี้มันฆ่ามึงตายแล้วมั้ง หรือแอบดูอยู่วะ” เพื่อนผมหันไปมองรอบๆ แต่ไม่เห็นใครที่ดูผิดปกติ

“กูว่าไม่อยู่ ใครจะไปทนยืนรอวะ ไม่รู้ว่ากูจะมาเมื่อไหร่”

“ก็จริง” จอมทัพเลิกมองหา หันกลับมาช่วยผมเก็บเหรียญออกจากรถแทน

“คืนนี้มึงยังไม่มึนดีใช่ไหม กูอยากไปร้านบลูมูน”

“กูรู้ตั้งแต่เห็นเหรียญบนรถมึงแล้วว่ามึงต้องไป ระวังเถอะ เดี่ยวจะกลายเป็นติดใจเข้า”

“หึๆ”

“หัวเราะ แล้วกูจะคอยดู”

“รู้ว่าเป็นมึงแล้วซัวร์ กูมันใจ จ้องมาเหมือนอยากปาระเบิดใส่” จอมทัพเอนตัวมาคุยกับผม

“ก็น่าจะรู้ ไม่อย่างนั้นจะตามหารถกูเจอหรือ” ผมสบตา กับดวงตาวาววับที่มองมา ไม่มีใครยอมหลบก่อน จนนักร้องตัวเล็กสะกิดเพื่อนให้ดูกระตาดอะไรสักอย่าง ซึ่งผมเดาว่าเป็นกระตาดขอเพลงถึงละลายตาไป

“มึงว่าจะกล้ำลงมาหามึงไหม”

“ใครจะรู้ แต่ยังไงเดี๋ยวก็ได้เจอกัน” ผมยิ้มเจ้าเล่ห์

“กูแม่งเชื่อมึงเลย” จอมทัพส่ายหัวด้วยความระอา ยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม ไม่ซักถามอะไรผมอีก

“เหี้ยเอ๊ย!” เสียงสวดดวลัน ผมยืนกอดดอกฟิวอยู่เมียบๆ
อยากรู้ว่าเจ้าของเสียงจะอย่างไร

“เราบอกผ้าใบแล้วว่าอย่าทำ” คนตัวเล็กกว่าพูดด้วย
น้ำเสียงไม่สบายใจ

“นี่ว่ากูไม่กล้าทำอะไรรถหรือไงวะ”

“ผ้าใบจะทำอะไร! ไม่ได้นะ” เสียงเพื่อนมันร้องห้ามเสียง
หลง

“รู้แล้วๆ เขี่ยแม่ง!” เสียงบางอย่างหล่นกระทบพื้นดังตุ๊บ ผม
เดาว่ามันคงเตะอะไรสักอย่างแถวนั้น

“ผ้าใบไปรอกเราที่รถใหม่ เตี่ยวเราจะไปขอให้เขามาย้ายรถ
ให้ จะได้ไม่ต้องเจอหน้ากัน”

“ซอลไม่ต้อง กูไปเอง”

“ผ้าใบ” น้ำเสียงกลัวและกังวล ทำให้เสียงถอนใจหนักๆ ดัง
ขึ้น

“งั้นก็ขึ้นรถเมล์กลับ เตี่ยวกูไปส่งซอลที่ห้องก่อน ไม่ต้องไป
ขอร้องมันให้เสียเวลา”

“ดีๆ พู่นี้ค่อยมาเอารถนะ”

“อืม”

“แล้วก็พอแล้วได้ไหม ให้เขาได้เอาคืนจะได้ไม่มีเรื่องกัน
อีก” ผมไม่ได้ยินเสียงอีกคนตอบ ความเงิบเกิดขึ้นพักหนึ่ง

“นะ เราขอเถอะ”

“เออๆ”

“อยากให้ช่วยอะไรไหม” ผมเดินออกจากจุดที่ยืนอยู่ หลัง
ป้ายหาเสียงอันใหญ่ที่ถูกติดตั้งไว้ข้างทาง

“ไอ้...” ผมเห็นเพื่อนของมันดึงแขนเอาไว้

“คือรถของพวกผมจอดอยู่ข้างในครับ เอาออกไปไม่ได้ จะ
รบกวนให้ช่วยย้ายรถให้หน่อยได้ไหมครับ”

“รู้หรือว่าเป็นเจ้าของรถคันนี้ อาจไม่ใช่ก็ได้” ผมสบตา
กับดวงตาวาวโรจน์ที่มองมาอย่างทำทนาย

“ซอล ไม่ใช่รถของหมอนี่ เชื้อกู ของหมาที่ไหนไม่รู้”

“ผ้าใบ อ่ามีเรื่องเล่นนะ เดี่ยวถึงหุฟี่เบญ” เสียงกระซิบ
เบาๆ แต่ผมจับความได้ ผมไม่รู้ว่าฟี่เบญเป็นใคร แต่เหมือนว่ามัน
จะได้ผลดี

“ย้ายรถด้วย” เสียงห้วนสั้นดังแบบขอไปที ผมขยับตัวพิงรถ
ยกมือขึ้นกอดดอกหลวมๆ ด้วยท่าทางสบายๆ

“สิ่งหรือ”

“...”

“ผ้าใบ” สายตาของคนตัวเล็กขอร้องเพื่อน

“ช่วยย้ายรถด้วย” เสียงที่พูดดีขึ้นมาบ้าง แต่ยังห้วนเหมือน
เดิม

“พูดกับใคร”

“ไอ้...” ผมเห็นมันกำมือแน่น “ซอลกลับเถอะ” มันลากแขน
เพื่อนเดินลี้วจนคนตัวเล็กกว่าต้องกึ่งเดินกึ่งวิ่งตามเพื่อให้ทัน ไม่
กัมหัวให้ใครสินะ

ผมกดรีโมตเปิดประตูรถ ก้าวขึ้นไปนั่งฉายไฟหน้าตรงไปยัง
คนที่เดินอยู่ กะพริบไฟซ้ำๆ เป็นสัญญาณก่อนลดไฟลง ผมเห็น
มันชะงัก ยอมหยุดเดินและหันกลับมามอง

ผมสตาร์ทรถขับออกไปช้าๆ ชะลอเมื่อถึงร่างสูง ลดกระจก

ไฟฟ้าลง ส่งยิ้มอ่อนโยนให้แก่คนที่ยืนอยู่ “กลับดีๆ นะครับขอล”

ผมได้ยินเสียงสบดดังลั่นตามหลัง ไม่ต้องมองก็รู้ว่า
ปฏิกิริยาของคู่อริผมเป็นอย่างไร हीๆ อย่าโมโหตายไปก่อนละ

ผมกำลังวนรถไปจอดในลานจอดรถ มาคิดดูอีกที การถูก
มดกัดก็ไม่ได้น่ารำคาญเสมอไป ถึงจะเจ็บๆ คันๆ บ้าง แต่ก็ทำให้
ชีวิตมีรสชาติดี ผมชักอยากรู้แล้วสิว่า...มดอย่างไอ้หมอนี้จะแสบ
ได้แค่ไหน

ตอนที่ 3

ความซื่อสัตย์ของมด

- ตัวใจ -

“ตกลงนะ?”

ผมมองหน้าพี่ม่อน ก็คิดอยู่ว่ามันแปลกๆ ที่วันนี้แกซื้อขนมมาฝากน้องนุ่น ที่ไหนได้...

“ได้อยู่แล้วพี่ม่อน” ซอลตอบรับด้วยรอยยิ้ม เรื่องช่วยเหลือกัน เพื่อนผมไม่เคยพลาด ไม่เคยเอ่ยปากปฏิเสธ

“แต๊งกิ้ว งานคณะพี่จะปฏิเสธก็ลำบาก แต่เล่นไม่นาน ไม่เกินสองชั่วโมง”

“เอาคนนอกคณะเข้าไปเล่นจะดีหรืออ้อม่อน งานภายในไม่ใช่หรอ”

“ไม่มีปัญหาพี่อาจ อาจารย์ผมเป็นคนเอ่ยปากถามเอง แกเคยมากินข้าวที่ร้านแล้วชอบเสียงของซอล”

“จับได้แล้ว! พี่ม่อนเอาพวกผมไปแลกเกรด” พี่ม่อนสะดุ้ง

โหยง คงเพิ่งรู้ว่าพลาดให้ผมจับได้

“น้องผ้าใบคร่ำบอบ กุขอโทษ แต่ไปให้กูหน่อยเถอะ ไม
อย่างนั้นปีนี้กูไม่จับแน่ ช่วยงานคณะเผื่ออาจารย์ท่านจะเห็นใจ”

“ฮ่าๆ ผมช่วยอยู่แล้วพี่ม่อน ที่จริงไม่เห็นต้องถามเลย”

“กูก็ว่างั้น เลยรับปากอาจารย์ไปเรียบร้อยแล้ว”

“โห! พี่ม่อนเล่นงี้เลยหรอ”

“ฮ่าๆ” พี่ม่อนหัวเราะชอบใจสีหน้าของผม

วงของพวกเรามารวมกันได้เพราะพี่ม่อนกับผมเคยทำงาน
ในร้านอาหารเดียวกัน หลังจากได้พูดคุยจนสนิทสนม ทำให้รู้ว่า
เราต่างชอบดนตรีเหมือนกัน พี่ม่อนจึงชวนผมตั้งวงดนตรีเพื่อออก
หางาน ผมตั้งขอลมาร่วมด้วย เพราะอยากให้เพื่อนมีรายได้มาก
ขึ้นกว่างานที่ทำอยู่ ส่วนพี่อาจเป็นเพื่อนข้างบ้านของพี่ม่อน

“พี่ม่อน” ผมขมวดคิ้วเมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้ “แต่พูดก็
พูดเถอะ ผมไม่อยากเจอหน้าไอ้หมอนั่น”

“ไอ้หมอนั่น? คีรีหรอ ไม่มามั้ง”

“ก็แล้วไป” ผมถอนใจโล่งอก ตั้งแต่คืนนั้นผมไม่ได้เจอหน้า
คู่อริอีกเลย ผมไม่ได้เอาคืนเหมือนทุกครั้ง เพราะตกปากรับคำ
ขอลไปแล้ว มันเลยยังรู้สึกหงุดหงิดอยู่ในใจเมื่อนึกถึง ไม่เจอหน้า
กันไปเลยน่าจะดีกว่า

“ขอบใจมากพี่ม่อน” ผมกอดฟืนพูดเมื่อเห็นคู่อริเต็มสองตา

“กูบอกว่าไม่มามั้ง แปลว่าก็ยังไม่ซัวร์” พี่ม่อนแก้ตัวไปน้ำ
ชุ่มๆ “สงสัยแวะมาช่วยแป๊บๆ เอาคะแนนกับอาจารย์”

“แป๊บๆ กับผีลึพี่ ผมเห็นชื่อมันอยู่ในรายชื่อโหวต Hot Guys

& Girls” ผมสะบัดกระดาษในมือ ขอยืมน้องคุมเวที่มาดู

“ฮ่าๆๆ มึงเห็นแล้วหรือ”

“ไอ้พี่ม่อน รู้อยู่แล้วใช่ไหม”

“ฮ่าๆๆ ก็ถูกแล้วมึงไม่ยอมมา เอาน่า มึงไม่ได้อยู่ใกล้กัน จะหิวเสียทำไมวะ ไม่มองชะก็สิ้นเรื่อง”

“พูดง่ายว่ะพี่ คนไม่ชอบชู้หน้ากัน สุดอากาศที่เดียวกันยังไม่อยากเลย”

“ผ้าใบก็อย่าไปใส่ใจสิ เราก็ออยู่ของเราไป” ซอลเข้ามาช่วยพี่ม่อนไกล่เกลี่ย

“เออๆ คราวหลังหลอกผมแบบนี้อีกมีเฮ”

“ขอบคุณคร่ำบับ น้องผ้าใบโคตรหล่อของพี่”

ผมกลั้นยิ้ม ที่จริงก็ไวยวายไปอย่างนั้นเอง ถึงยังงี้ก็ต้องอยู่ช่วยกันจนจบ ไม่อย่างนั้นแทนที่จะได้คะแนนพิเศษจากอาจารย์ ไอ้พี่ม่อนอาจตกรวดทุกวิชา ข้อหาทำงานคณะพัง

“ไป!”

คนกวาดตึนย้อมมีติน ถึงผมพยายามอยู่ห่างๆ ก็ยังเจอกันจนได้ ผมเดินมาเข้าห้องน้ำใต้ตึกคณะ ส่วนหมอนี่เพิ่งเดินออกมา ผมมองเหมือนเป็นอากาศธาตุ ตั้งใจจะเดินผ่านหน้าโดยไม่ตอบโต้

“ไม่ทักทายกันหน่อยหรือ”

ผมชะงักกึก ถอนใจออกมาดังๆ ซอลจะโทษกูไม่ได้นะ กูไม่ใช่คนหาเรื่องก่อน

“ยังไม่ตายหรือ” อยากให้ทักมานานัก ผมก็จะทักตามที่ขอ

“ยัง” คนพูดยกไหล่ “ว่าจะรอไปพร้อมกัน” ผมนับหนึ่งถึงสิบอยู่ในใจ พร้อมกับตั้งใจไปด้วยว่าจะบวกกับหมอนี่ดีไหม ผมไม่กลัว แต่ไม่อยากให้พี่ม่อนมีปัญหา มีเรื่องในคณะ ขึ้นแสดงไม่ได้ขึ้นมา จะพาพี่ม่อนช่วยไปด้วย

“ไปชวนเพื่อนเถอะ ฉันไม่รู้จักนาย” ผมสาวเท้าเข้าห้องน้ำ ล้วงตัวเองว่าอย่าฟัง อย่าสนใจ ห้ามพูดอะไรต่อ โชคดีที่อีกฝ่ายคงคิดเหมือนกันว่าไม่ใช่วันนี้ เพราะนอกจากเสียงหัวเราะหึๆ ในลำคอแล้ว ก็ไม่มีคำพูดลอยตามหลังผมมาอีก

“ทำหน้าที่” ซอลรับแถมผมสายไปมา จากที่ยืมไม่ออกก็ต้องยืมตามรอยยิ้มอ่อนๆ นั้น ผมดึงซอลลงนั่งตัก กอดเอวมันไว้หลวมๆ

“นี่ถ้าไม่ติดว่าต้องขึ้นแสดง กูต่อยคว่ำไปแล้ว”

“ดีแล้วที่ผ้าใบคิดได้ อย่างมีเรื่องเลย เราไม่อยากเห็นผ้าใบเจ็บตัว อีกอย่าง...เห็นว่าบ้านรวยมาก พอเป็นถึงเจ้าของโรงแรมใหญ่ เกิดอะไรขึ้น เราจะมีแต่ผิดกับผิดลูกเดียว”

“รู้น่า”

“ผ้าใบก็รู้แล้วตลอดแหละ แต่ชอบทำให้เราเป็นห่วง”

“จะได้อ่อนซอลได้ไง” ผมซบหน้าลงกับหลังของซอล ภูเขาใบหน้าไปมาเบาๆ

“อยากอ่อนก็ต้องทำตัวให้น่ารัก กับคนนั้นพอแล้วนะ จำที่รับปากเราได้ไหม”

“ได้”

“สิม พู่วุ่นี่กระป๋องสีซ่อมเสร็จแล้ว ผ้าใบไม่ต้องไปรับเรา ตอนเช้าแล้วนะ เดี่ยวเราแวะไปเอารถก่อนค่อยไปหา'ลัย”

“งั้นก็ยิ่งต้องไปรับ อู่อยู่ไกลไม่ใช่หรือ จะไปยังไง เดี่ยวกูไปส่งเอง”

“ไปได้”

“รออยู่หอนั่นแหละไม่ต้องเถียง บอกแล้วว่าให้ย้ายมาอยู่หอ เดียวกันก็ไม่เชื่อกู”

“ขี้เกียจย้าย อยู่มาตั้งแต่เข้ามหา'ลัย ที่นั่นก็ได้อยู่แล้ว”

“ตามใจ” ผมหลับตา ชบหน้ากับหลังของซอลนิ่ง อีกฝ่ายนั่งเสียบๆ ปล่อยให้ผมพัก

ผมกับซอลรู้จักกันตั้งแต่ปีหนึ่ง เราสนิทกันอย่างง่ายดายทั้งที่นิสัยต่างกันสุดขีด อาจเป็นเพราะผมอารมณ์ร้อน ในขณะที่ซอลเป็นคนใจเย็นมาก ถึงทำให้เราอยู่ด้วยกันได้ ผมมีเพื่อนน้อย เพราะนอกจากเวลาเรียนแล้ว ที่เหลือก็หมดไปกับการทำงานเพื่อหาเงินมาใช้จ่าย ไม่มีเวลาออกไปเที่ยวเหมือนคนอื่นเขา ก็มีแต่ซอลที่ผมพึ่งพาได้ทุกอย่าง เป็นทั้งเพื่อนสนิท เป็นผู้ฟังที่ดี และเป็นพี่ของผมในเวลาที่ผมจำเป็นต้องมีคนตักเตือน ซอลจึงเหมือนครอบครัวเดียวที่ผมมีที่นี่ เมืองใหญ่ที่ต่างต้องดิ้นรนกันไป

- คีรี -

“เมื่อกี้กูเดินผ่านด้านหลังเวที เจอคู่อริมึงด้วย” จอมทัพทิ้งตัวลงนั่งข้างผม ในห้องที่จัดไว้ให้ผู้เข้ารอบสิบคน Hot Guys & Girls มันคือการเปิดให้คนในคณะโหวตว่าหนุ่มสาวคนไหนเข้าตาเพื่อนร่วมคณะมากที่สุด ถึงไม่อยากมากก็ต้องมา เพราะผมกับจอมทัพติดทั้งคู่

“กูเจอแล้ว” ผมไม่ละสายตาจากหน้าจอโทรศัพท์

“ที่ไหน”

“หน้าห้องน้ำ”

“มาทำอะไรกันวะ เห็นมากับคนตัวเล็กๆ ที่เป็นนักร้อง”

“เล่นดนตรี” ผมชี้นิ้วไปที่เอกสารบนโต๊ะ

“อ้อ วงที่เล่นช่วงก่อนปิดงาน” จอมทัพเปิดอ่านกำหนดการที่ทางทีมงานเอามาให้นานแล้ว แต่พวกผมไม่สนใจ ผมเพิ่งเปิดอ่านหลังจากเจอหน้าอีกฝ่ายมา

“เออมึง คู่อริมึงชื่ออะไรนะ ผ่าไปไซ้ไหม” จอมทัพวางกระดาษลง หันมาตั้งใจคุยกับผม

“ไซ้”

“เมื่อกี้กูเห็นอะไรแปลกๆ มาวะ”

“อะไรที่มึงว่าแปลก” ผมปิดหน้าจอ ชักสนใจสิ่งที่เพื่อนพูด

“กูว่าผ่าไปกับนักร้องตัวเล็กนั้นน่าจะเป็นแฟนกัน”

“มึงแน่ใจ?”

“ไม่เชิง แต่เมื่อกี้กูเห็นนั่งตักกัน กอดกัน มันดูเกินเพื่อนไปหน่อย หรือมึงจะให้กูนั่งตัก”

“ไปห่างๆ ตีนกูเลย” ผมเงื้อเท้ารอกเพื่อน

“ฮ่าๆ เห็นไหม แค่คิดกูยังสยอง แต่คู่นั้นทำเหมือนเป็นเรื่องปกติ”

“ที่มึงพูดก็มีสิทธิ์” ผมคิดย้อนไปถึงหลายอย่างในคืนนั้น มันมีความเป็นไปได้สูงมาก มิน่า ถึงออกอาการหงนงัก

“ทำไมทำหน้าที่เจ้าเล่ห์วะ อย่าบอกว่ามึงจะแกล้างีบแฟนมัน”

“ถามเหี้ยอะไรอย่างนั้นวะ กูไม่จิบผู้ชาย”

“ถูก็ลองถามดู ไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิ ทำไมต้องของชิ้นด้วย แต่คุณั้นกว่าใช่แน่ เด็กนั้นตัวนิดเดียว หน้าตาน่ารักอย่างกับผู้หญิง”

“อืม” ผมพยักหน้าเห็นด้วย หมดความสนใจเมื่อรู้ว่าคือเรื่องอะไร รสนิยมของมันจะเป็นยังไง ก็ไม่เกี่ยวกับผม

ผมตอนใจยาวเมื่อถูกพิธีกรประกาศชื่อให้ขึ้นไปบนเวที การตัดสินใจขึ้นจากห้าคนสุดท้ายทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงจะเริ่มนับคะแนนใหม่ โดยการโหวตจากผู้ที่อยู่ในงานเท่านั้น ผู้เข้ารอบทั้งหมดจึงต้องขึ้นไปให้พิธีกรสัมภาษณ์ และนั่นเป็นเรื่องน่าเบื่อสำหรับผม ยิ่งถูกบังคับกลายๆ ให้มาแบบนี้ ก็ยิ่งแข็งเข้าไปใหญ่

ผมตอบคำถามด้วยใบหน้าติดรอยยิ้ม โชคดีที่ต้องออกงานกับพ่อบอย ทำให้ผมถนัดในการรักษาสีหน้า และควบคุมอารมณ์ตัวเอง มาตอนใจยาวด้วยใบหน้าเพื่อหน้ายกก็ตอนก้าวลงจากเวทีมาแล้ว

“คิดว่าจะชนะหรือ” คำถามห้วนๆ ที่ตั้งขึ้นทำให้ผมต้องมองหาเจ้าของเสียง

ผ้าใบยืนพิงเสา กอดดอกหลวมๆ มองผมอยู่

“โง่! คนแปลกหน้า” ผมยกยิ้มมุมปาก ทักทายด้วยคำนี้ เพราะจำได้ว่าผ้าใบพูดว่าไม่รู้จักผม

“ก็น่าจะชนะนะ” ผมเดินเข้าไปหาพร้อมกับตอบคำถามเมื่อครู่ ยิ้มแบบตั้งใจจนประสาทอีกฝ่าย และมันก็ได้ผล ริมฝีปากของผ้าใบเบ้ออกเล็กน้อย

“มั่นใจไปหน่อยมั้ง ทำหน้าเหมือนเสียเวลาชีวิต ไม่ดูถูกคนอื่นไปหน่อยหรือ” ผมขมวดคิ้ว คิดจะพูดบางอย่าง แต่สุดท้ายก็

เปลี่ยนใจ อธิบายไปก็เท่านั้น เด็กนี่อคติกับผมอยู่แล้ว

“นายอยู่ปีไหน”

“ไม่เกี่ยวกับนาย”

“ฉันอยู่ปีสี่ น่าจะเป็นรุ่นพี่นายหลายปี”

“แล้วไง” คนพูดมองผมด้วยสายตาทำทนาย

“ไม่มีใครสอนให้เคารพรุ่นพี่เธอ”

“ก็อยู่ที่ว่ารุ่นพี่มันน่าเคารพหรือเปล่า” สายตาก็มองมามีรอยยิ้มเยาะ “กับบางคนก็ไม่ไหว”

“รุ่นน้องบางคนก็ควรถูกล้างสอน” ผมสืบท้าเข้าไปใกล้ คนที่ยืนฟังเสาสบายๆ ตื่นตัวทันที รีบขยับขึ้นยืนตรงในท่าเตรียมพร้อม

“คิดว่ากลัวเธอ”

“คนไม่กลัวจะไม่ถามแบบนี้”

“คนโดนสอนรู้งเพราะปากดีก็มีเยอะ”

“ศิริ” เสียงเรียกทำให้การต่อปากต่อคำชะงัก ผมหันไปมองคนเรียก “มายืนทำอะไรตรงนี่คะ เขาให้ไปรวมตัวกันข้างเวที”

“ป็นไปก่อนเลยครับ ผมขอคุยกับ...”

“คนแปลกหน้า” เสียงแทรกดังขึ้น คนพูดยิ้มทำทนาย

“อ้าว! ไม่รู้จักกันหรือคะ” ป็นมีสีหน้างุนงง หันมองผมที่มองคู่ปรับผมที่

“ทำนองนั้นครับ”

“อืม...งั้นป็นไม่กวนดีกว่าคะ อย่าลืมรีบไปนะคะ ป็นว่าศิริได้รางวัลแน่” ดูเหมือนป็นจะจับรังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาระหว่างพวกผมได้ จึงรีบเอ่ยขอตัว

“ครับ เดี่ยวผมไป” ผมรอนบันเดินพ้นไปแล้ว จึงหันกลับไปหาคนที่ยังยืนอยู่ จู่ๆ คนทำหน้าที่บั้งตึงมาตลอดก็ยิ้มเจ้าเล่ห์เหมือนคนถือไฟเหนือกว่าขึ้นมา

“รู้ไหมว่าเขาให้คนที่มาในงานลงคะแนนได้ทุกคน”

“หึๆ อยากรงชื่อใครก็ลงไปเถอะ ไม่มีผลอะไรกับฉัน”

“ชื่อวดฉิบหาย”

“เขาเรียกว่ารู้จักตัวเองดีพอ คุยกับนายสนุกใช้ได้ แต่นั่นต้องไปแล้ว วันหลังค่อยคุยกันใหม่”

“อยากคุยตายห่าละ” ผมยิ้มมากขึ้นเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะ ยิ่งเห็นมันหัวเสีย ผมยิ่งขำ เด็กนี้หัวร้อนไวจริงๆ

“ใครจะรู้” ผมพูดทิ้งท้ายไว้แค่นั้น ก่อนเดินจากมา จู่ๆ ก็รู้สึกหายเบื่อ ชักอยากรู้ว่าคนที่ชอบผู้ชายอย่างมันจะเลือกให้คะแนนใคร ไม่มีใครตัวเล็กๆ น่ารักเข้าประกวดซะด้วย แต่ที่แน่ๆ มันคงไม่เลือกผม

“คีรี กระดาษที่มีอยากได้” ผมรับกระดาษมาจากเพื่อนร่วมคณะหลังจบงาน

“ขอบใจมาก มึงจะพาแฟนไปกินข้าวที่โรงแรมเมื่อไหร่บอกกู เดี่ยวกูจัดการให้”

“สักอาทิตย์หน้า เดี่ยวกูบอกมึงอีกที”

“ได้ทุกเมื่อ” ผมจับมือเพื่อนเขย่า รอนอีกฝ่ายเดินห่างออกไปจึงก้มมองกระดาษในมือ มันถูกพับเป็นสี่เหลี่ยมเล็กๆ ผมทายผลไว้ในใจก่อนเปิดออกดู

ผมเลิกคิ้วขึ้นเมื่อเห็นสิ่งที่เขียนในกระดาษ ยอมรับว่าแปลก

ใจมาก ชื่อของผมเขียนด้วยลายมือคุ่นตา แม้ไม่ลงชื่อ แต่เพราะเพื่อนผมเป็นคนเดินเก็บผลกับมือ จึงเชื่อได้ว่าไม่ผิดคน

ศิริ ผมยกยัมขึ้นที่มุมปาก ไม่อยากเชื่อว่าไอ้เด็กนั้นเลือกผม เพิ่งรู้ว่าความสามารถของมด นอกจากขยันขันแข็งแล้ว ยังชื่อสัตว์อีกด้วย

อยากเห็นหน้าตอนมันเขียนชื่อผมลงไปซะมด ไม่ชอบชื่อนี้ แต่ก็ยังคิดว่าผมควรชนะ หึๆ ผมหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อพอเดาบางอย่างได้ ผมว่า...มันคงเขียนไปแข่งชักหักกระดูกผมไปร้อยเปอร์เซ็นต์ ไอ้เด็กนี้ น่าสนใจดี

ตอนที่ 4

คนดี

- คีรี -

ผมยกยิ้มมุมปากเป็นเชิงทักทาย เมื่อเห็นผ้าใบมองลงมาจากเวที เห็นสีหน้าก็รู้แล้วว่ามันดีใจแค่ไหนที่ได้เจอผม จากใบหน้าที่กำลังมีความสุขกับการเล่นดนตรี เปลี่ยนเป็นบึ้งตึงขึ้นมาทันที

“สงสัยนึกว่ากูมาหาเรื่อง ร้านอื่นมีตั้งเยอะ มึงก็เลือกเลือกร้านนี้” ผมอยู่ช่วยงานอาจารย์จนตึก จอมทัพจึงชวนแะหาอะไรดื่มก่อนแยกย้าย

“ร้านแถวมหา’ลัยเราน่าจะมีไม่กี่ร้านนี่หว่า กูชี้เกี่ยจขบไปไกล”

“แน่ใจนะเพราะร้านน่าจะมีไม่กี่ร้านนี่หว่า มึงนัดใครไว้แต่ไม่บอกกู” ผมมองเลยไหล่จอมทัพไป

“จะนัดใครวะ”

“พี่จอมทัพ พี่ศิริ บังเอิญจัง มาร้านนี้เหมือนกันหรือคะ”
“ครับ” ผมยิ้มรับเมื่อสองสาวที่ผมเห็นเดินมาถึงโต๊ะ
“ขอนั่งด้วยได้ไหมคะ พรึ่มมากับหนูนิดแค่สองคน กำลัง
เปื้อนๆ อยู่เชียว”

“ได้ครับ” จอมทัพเอ่ยปากอนุญาต พวกผมสบตากัน เรื่อง
แบบนี้ไม่ต้องพูดก็รู้ว่าจะเป็นอย่างไรร

“นับเด็กกู มีกงกลับไปได้แล้ว” ผมชะงักมือที่กำลังล้าง เมยหน้า
ขึ้นมองกระจกจึงเห็นคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง

“ใช่หรือ” ผมล้างมือต่อ แต่สายตาคอยระวัง

“ไม่ใช่เรื่องของมึง แต่รู้ว่ามึงไม่มีสิทธิ์ยุ่งก็พอ” น้ำเสียงข่มขู่
ยิ่งทำให้ผมยิ้มมากขึ้น ผมปิดน้ำก่อนหันไปเผชิญหน้า

“แต่ผู้หญิงให้สิทธิ์กูวะ ไม่ใช่มึง” ถ้าหวังให้ผมหน้าขีดตัวสั้น
กลัวจนหางจุกตูด ก็มาหาเรื่องผัดคนแล้ว ผมตบมือลงบนไหล่ ยิ้ม
ทำท่ายกก่อนเดินออกมาโดยไม่ใส่ใจ

“พรวนี้เจอกัน” ผมโบกมือให้จอมทัพเมื่อถึงรถของเพื่อนก่อน

“เออ แล้วเจอกัน” ไม่มีใครไปต่อแม้รู้ว่าผู้หญิงอยากให้เรา
ก็ตาม ผมแค่มาหาอะไรดื่มก่อนกลับ เหนื่อยเกินกว่าจะอยากทำ
อย่างอื่น

ผมเดินตรงไปที่รถ ยกมือขึ้นโบกเมื่อได้ยินเสียงแตรจากรถ
ของจอมทัพที่ขับผ่าน รู้สึกมีน้เล็กน้อยกับปริมาณแอลกอฮอล์ที่
ดื่มเข้าไป

ผมกดรีโมตเปิดประตู ก่อนจะรู้ตัวว่ามีคนย่างเท้าเข้ามาหา

จากด้านหลัง ผมจำหน้าหนึ่งในนั้นได้ ตัวต่อตัวผมไม่หวั่น แต่ตัวใหญ่สองนี้ผมกำลังคิดหนัก แม้ว่าสีหน้าจะไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา

“แน้กเหรอมีง ฎก็๋ออยากรู้เหมือนกันว่่ามีงจะแน้ได้แค้ไหน”
ผมกดรีโมตปิดรถ ยัดกุญแจลงในกระเป๋าทางเกง ขยับตัวในท่าเตรียมพร้อมก่อนขี้มเย็น

“ก็่ลองดู”

- ฝ่าใบ -

ผมเกือบขับผ่านอยู่แล้วเมื่อเห็นเหตุการณ์เข้า ผมตัดสินใจสาดไฟรดเข้าหา ใ้รู้ว่่ามีคนมา โชคดีที่ไม่ต้องลงไปตะลุมบอนด้วย วงก็่แตกเสียก่อน

ผมขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไปจอดใกล้ๆ ไม่ต้องเห็นหน้าคนที่ยกมือขึ้นบังตาจากแสงไฟ แค้เห็นรถ ผมก็รู้แล้วว่่าใคร

“โง!” น้ำเสียงกับรอยขี้มกวนๆ ทำให้ผมนึกอยากเปลี่ยนใจ แม้งไม่น่าเวะเลยฎ เลื้อผ้าเลอะเทอะไปดว้ด้วยฝุ่น มุมปากมีรอยเลือด คี้น่าจะแตก แต่ยังทำเท้ไม่รู้จักเวล่ำเวลา

“ยังไม่ตายก็ดี”

“บอกแล้วว่่าจะรอพร้อมกัน” ผมนึกอยากใ้พวกที่วิ่งหนีกลับมาต๋อยเข้าอีกซักทีสองที จะได้กวนตีนใครไม่ได้อีก

“ปากอย่างนี้ สมควรโดนรุมกระทีบ”

“หึๆ โื้อะ!” เสียงร้องเบาๆ ทำให้ผมนึกหมั่นไส้ ไม่มีควมสงสารสักนิด ปากแตกแล้วยังเลือกหัวเราะ ผมมองสภาพของคู่อริ โชคดีแค้ไหนแล้วที่ยังยืนอยู่ได้ พุดไปไ้หมอนี้ก็่เก่งใช้เล่น สอง

ต่อหนึ่งยังไม่ร่วง

“ถ้าไม่ต้องช่วยเก็บศพก็ขอตัว” ผมสตาร์ทรถ แต่มีมือมาจับกระจกเอาไว้

“เดี๋ยว”

“อะไร”

“ไปส่งหน้าปากซอยหน่อย ดูเหมือนไอ้หัวเกรียนจะมีเวลาเดินเล่นไปเจาะยางรถกับกรีดรอบคัน ก่อนกลับมาช่วยเพื่อนมัน ลู” ผมหันไปมองล้อรถทันที มันแบนราบ!

“ไปทำอะไรดีๆ มาละ ถึงโดนเล่นทั้งรถทั้งคน” ผมถามประชิดประชัน

“มีเสน่ห์เกินไปมั้ง”

“อูย!”

“หึๆ รถคงต้องทิ้งไว้แบบนี้ พรุ่งนี้ค่อยกลับมาจัดการ”

“เดี๋ยวหาย ไม่ตามช่างหรือตามเพื่อนมา” ผมอดกังวลแทนไม่ได้

“ตามช่างตอนนี้ก็เสียเวลารอ จอมทัพน่าจะขับไปไกลแล้ว” ผมลืมนึกไปเลยว่าคนพูดคงเจ็บอยู่ไม่น้อย ผมอยากปฏิเสธ แต่เห็นสภาพอีกฝ่ายแล้ว ก็ได้แต่กัดฟันตกลง

“ขึ้นมา”

“ขอบใจ”

ผมขี้อ่อนเตอร์ไซค์พันทปากซอย แต่ไม่ได้จอดให้ลวง ระหว่างทางที่ขี่รถออกมา ฝ่ายดีกับฝ่ายชั่วในใจผมตีกันมาตลอดทาง สุดท้ายฝ่ายดีก็ชนะ ผมอยากทำใจดำปล่อยลงตามที่ขอ แต่เวลานี้แกก็ชี้

น่าจะหายาก ไม่รู้ว่าต้องยื่นรอนานแค่ไหน

“บอกทางมา”

“อะไรนะ”

แผ่นอกทาบเข้ามาโดนหลังของผม หน้าชะงักข้ามไหล่มา
หา รักษาระยะห่างน้อยสิโว้ย!

“บอกทางไปบ้านมา”

“จะไปส่งเธอ”

“เออ”

“ตรงไปก่อน เดี่ยวบอกทางให้”

“!!!” ผมสะดุ้งเมื่อมือใหญ่จับเข้าที่เอว ไ้แวร์นี่เคยนั่ง
มอเตอร์ไซด์หรือเปล่าวะ เกะด้านหลังหรือขอบเบาะสิโว้ย! มา
กอดอะไรเอวกู

“หิว” เสียวกุ่มตัวฝ่าเสียวลม แต่ผมได้ยืนไม่ถนัด จึงตะโกน
ถามกลับไป

“อะไรนะ”

“หิว” คราวนี้เสียงดังชัดเจน

“หิวก็กลับไปกินบ้าน”

“จอดรถคุยกันก่อน”

เสียดายที่รถผมเป็นเวสป้า ไม่อย่างนั้นจะยกล้อหน้าทิ้งแม่ง
ตรงนี้ ผมชะลอรถเข้าชิดซ้าย ก่อนจอดริมฟุตบาท

“อะไรอีกวะ” ผมถอดหมวกกันน็อกออกอย่างหัวเสีย

“หิว”

“ได้ยืนแล้ว หิวก็กลับไปกินที่บ้าน” ยอมไปส่งก็บุญแค่ไหน

แล้ว แม่งเอ๊ย! เรื่องมากฉิบหาย

“ชี้แจงให้ที่บ้านเห็น ไม่งั้นไม่ได้นอน”

“ไหวหรือ ไม่เจ็บหรือไงวะ”

“ไหว คิ้วแค่เป็นแผล ไม่แตก อย่างอื่นโอเค”

ผมถอนใจหนักๆ มองซ้ายมองขวา “นั้นก็กินถ้วยเดียวตรงนั้น” ผมชี้มือไปยังร้านถ้วยเดี่ยวข้างทาง มีเก้าอี้พลาสติกสีๆ วางให้คนนั่งกิน แต่ไม่มีโต๊ะ ต้องถือถ้วยเอาเอง

“ร้านอื่นเถอะ”

“จะกินร้านอื่นก็หาทางไปเอง เรียกแท็กซี่กลับเอา” ผมเห็นร่างสูงมองร้านถ้วยเดี่ยวหนึ่ง เหมือนกำลังตัดสินใจ เลือกว่าก็แล้วกัน อยากมาดคุณชายนัก ก็หาทางกลับเอง

“ร้านนี้ได้”

“ก็แค่นั้น”

ผมนั่งมองท่าทีต่างๆ ง่ายๆ เหมือนไม่รู้จะถือชามยิบไถ กินยิบไถ แล้วแอบยิ้มเยาะ ร่างสูงกลายเป็นสิ่งประหลาดเมื่ออยู่ท่ามกลางคนทำงานตัวเป็นเกลียวอย่างพวกผม ผมเห็นลุงแท็กซี่ที่นั่งใกล้ๆ แอบยิ้มขำ

“มันไม่ถนัด” หน้าแก่อๆ กับคำแก้ตัวบ่งบอกว่าเจ้าตัวคงเห็นเหมือนกัน ผมพยักหน้าไม่ได้พูดอะไร จัดการถ้วยเดี่ยวในชามตัวเองอย่างว่องไว

...

“ทำไมถึงยอมมาส่ง” ผมชะงักมือที่กำลังสวมหมวกกันน็อก ลดหมวกลงมองหน้าคนถาม

“ก็อยากรู้เหมือนกัน แม่งไม่น่ามาสักนิด”

“หึๆ เพราะนายเป็นคนดีกว่าที่คิด”

“รู้แล้วยังเสือกถาม” ผมพูดก่อนใส่หมวก ถ้าทำใจแข็งได้ก็
ไม่อยากมาหรอกว๊าย!

นี่มันบ้านคนเหรอะวะ! ผมเบิกตากว้างเมื่อจอดรถหน้าบ้านหลัง
ใหญ่ อยู่ใจกลางเมืองแบบนี้ หลังขนาดนี้ราคาสักเท่าไรหว่า แค่ขับ
จากประตูรั้วเข้ามายังใช้เวลาเป็นนาที

“มันดีแล้ว ค้างที่นี่เถอะ”

ผมหันขวับไปมองคนพูด จะบ้าเหรอะวะ! รู้จักกันหรือก็เปล่า

“ไม่ต้อง ส่งหมวกมา จะได้กลับ” ผมมองหมวกกันน็อกใน
มืออีกฝ่าย ให้อู่ว่าต้องการอะไร

“อยู่เถอะ”

“ที่มาส่งเพราะยังมีมนุษยธรรม ไม่ได้แปลว่าชอบชู้หน้า”

“ชัดเจนดี” ผมคว้าหมวกกันน็อกที่อีกฝ่ายยื่นคืนให้มาแขวน
ไว้กับแฮนด์รถ

“ขอบใจมาก”

“เออ” ผมไม่สนใจคำขอบคุณ เวลานี้ไม่อยากกลับบ้านไปนอน
มากกว่า

“ผ้าใบ”

“อะไรอีก” ผมมัวแต่หงุดหงิด จึงไม่เอะใจสักนิดว่า
สรรพนามที่ใช้เรียกผมเปลี่ยนไป

“จอดรถไว้เนี่ย เตี่ยวให้คนไปส่ง”

“ไหนว่าไม่อยากให้ใครเห็น”

“เป็นห่วงมากกว่า” สายตาจริงจังแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
ทำเอาผมอึ้งไปเหมือนกัน

“ไม่ต้อง คุณดูแลตัวเองเถอะ”

“เอาเบอร์มา จะโทร.ไปเช็คกว่าถึงหรือยัง”

“นายนี้ท่าจะสั่งคนจนเป็นนิสัย ลืมไปแล้วมั้งว่าเราไม่ใช่
เพื่อนกัน”

“โทษที ฉันขอเบอร์นายได้ไหม”

“อย่าเลย” เสียงผมอ่อนลง ไม่ชินกับการพูดด้วยน้ำเสียง
นุ่มของอีกฝ่าย “กลับดึกจนชิน แคนี่สบายมาก ไปละ” ผมไม่รอ
ให้อีกฝ่ายมีโอกาสเรียกซ้ำ รีบชี้รถมอเตอร์ไซค์ออกมา

ผมผ่านรั้วบ้านหลังใหญ่ อดคิดไม่ได้ว่าคนที่รวยขนาดนี้
วันๆ ทำอะไรกันบ้าง ผมไม่ได้อัจฉา แต่รับรู้ถึงความแตกต่างแบบ
สุดขั้วระหว่างตัวเองกับหมอนั้น สำหรับผม...แค่ทำให้ตัวเองมีเงิน
เรียน มีเงินกินเงินอยู่ สอบผ่านทุกวิชา แคนี่ผมก็ยิ้มได้นอกลบ
แล้ว นายศิริจะมีความสุขกับอะไรบ้างวะ โลกบางใบผมคงไม่มีวัน
เข้าใจ